

ONDŘEJ KROTIL

KDO V UMLČEL SKÁLY

PODLE SKUTEČNÉHO PŘÍPADU

xyz

Kdo umlčel skály?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Krotíl

Kdo umlčel skály? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ONDŘEJ KROTIL

KDO UMLČEL SKÁLY

PODLE SKUTEČNÉHO PŘÍPADU

xyz

Copyright © Ondřej Krotíl,
2026 © Nakladatelství XYZ, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-7080-0
ISBN e-knihy 978-80-267-7084-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-7085-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-7081-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

Útok

Leden 1984

Nikotinový opar v policejní služebně prořízl zvuk telefonu. I když Bellův přístroj zvoní vždycky stejně, mnoho lidí má před zvednutím sluchátka takovou zlou předtuchu. Pokud se špatná předtucha naplní, potom téměř každý odpřisáhne, že ten telefon zvonil přeci jen nějak divně. Takový pocit měl dozorčí a náčelník služebny Klaban. Byla hluboká noc, venku již druhý den sněžilo, takže to vypadalo slibně. Tím slibně se pochopitelně rozumí, že v sobotu večer padne v hospodě nějaká ta facka, ale kvůli tomu se obvykle Veřejná bezpečnost nevolá. Dozorčí, trapně unavený nicneděláním, nakonec telefon zvedl.

„Příjem.“

Ve sluchátku se ozvalo slabé zapraskání, které nakonec přehlušil dost vzrušený hlas.

„Co tam děláte? Vy tam snad všichni chrápete?“

„Ne, honíme si tu péra,“ odpověděl dozorčí Klaban.

„To by odpovídalo, ale teď nemám čas se s váma srát. Okamžitě se seberte, sedněte do auta a jeďte do Valče! V zámku je nějaká

chlastačka a prej se to tam dost zvrhlo. Hoši už jedou, jenže na cestě několikrát zapadli. Vy tam budete možná dřív. Ale bacha, jsou to nějaký papaláši, tak hlavně neudělejte průser. Nestojím o nějakou mimořádku, nebo aby mě zase někdo prcal z okresu...”

„Všechno?“ Klaban sice nepatřil k nejbystřejším, ale v takové chvíli je lepší se pro jistotu zeptat. I když...

„Jo, Ty vole! Okamžitě jeďte! Konec.“

Klaban se přes rameno otočil směrem k separaci. Voněla novým nátěrem, ale ani předtím nebyla moc používaná. Posledně tam byl jeden hajný, a to už je nějaký ten pátek. Soused mu tenkrát přejel škodovkou tři slepice, tak mu na oplátku střelil psa. V hospodě se pochopitelně ukrutně servali, takže noc pod zámkem byla jistota, že hajný neudělá nějakou volovinu s kulovnicí...

„Hanousek a Jareš,“ zavolal Klaban do separace. Ze separace se ozvalo zašustění novin, které ještě před vteřinou odpočívaly na tlustoučkém břiše strážmistra Hanouska. Ovšem, jak uslyšel své jméno, popadl Rudé právo jako v předsmrtné křeči a zahodil ho vedle sebe, čímž chtěl skrýt fakt, že při čtení novin ve službě prostě usnul. Nadpraporčík Jareš taky spal, ale jeho vysoká a hubená postava měla spíš problém s tím, že pryčna v separaci byla kratší než jeho tělo, a z toho důvodu nebylo dobré dělat prudké pohyby, pokud se člověk jeho výšky nechtěl příliš potlouct.

„Máme výjezd do Valče,“ prohlásil Klaban rutinním stylem.

„Kluci z okresu jsou taky na cestě, jenže někde zapadli, takže tam budete rychleji, pokud si Hanousek ještě dneska dokáže zavázat tkaničky od bot...”

Hanousek byl typický vesnický policajt. Když nemusí, tak nic neřeší. V hospodě si z jeho malé výšky a oblých tvarů kdekdo dělal srandu. Dalo by se říct, že tací lidé jako Hanousek jsou před-

zvěstí bodré povahy, jenže v jeho případě tento nepsaný zákon neplatil. Jako policista byl mimořádně neschopný, jako člověk mimořádně mstivý a úskočný. Vždycky rád donášel a vždycky mu někdo za tepla donesl nějaký ten drb. Velice často se týkal jeho. Takové drby si nechával pro sebe, jelikož jeho ego nedovolilo být jen náznakem připustit jakoukoli pochybnost o jeho osobě. Jeho mstivá povaha zapříčinila jistou imobilitu několika lidí z vesnice. Posměváčkům posbíral řidičské průkazy, když se po pár pivech vraceli z hospody na motorkách. Tímto způsobem omastil pár lidí a doufal, že si získá respekt. Místo všeobecného respektu byl nenáviděn. I nadřízený Klaban se ho potřeboval zbavit. Byl přesvědčen, že Hanousek má něco s estébákama. Býval často služebně v Praze a snad ještě častěji v Karlových Varech, ale nikdo nevěděl proč. Prý tam jezdíval za nějakým příbuzným, ale všichni, a nejen z okolí, věděli, že ve Varech je po hlavním městě druhá největší buňka KGB. Jezdívalo tam mnoho důstojníků a zcela jistě to nebylo jen kvůli léčení zažívacího ústrojí. Co se tam peklo, nikdo přesně neví. Jakýkoli pokus přeložit Hanouska, byť i na lepší místo, byl obratem zamítnut...

Jareš před odchodem ze služebny stihl utrhnout jeden list z trhacího kalendáře.

„Je už po půlnoci,“ mimoděk dodal, když se ztrácel v tmavé dlouhé chodbě.

„Vánice jako prase,“ prohlásil bystře Hanousek a napotřetí nastartoval ladu.

„Průsery jsou vždycky v pátek pozdě odpoledne nebo za počasí, kdy by člověk ani svojí tchyni z baráku nevykopl. Tak už to prostě chodí. Hlavně už jeď,“ odpověděl suše Jareš.

„Teď už je sobota, Jareši.“

„Blahopřeji! Konečně něco, co víš naprosto bezpečně...“

Trapné ticho skrze hlučný motor prolomil opět Hanousek.

„Kdy čekáš přeložení na kriminálku do Prahy? Starej ti napsal nejlepší doporučení. U násilný kriminálky potřebujou teď každou ruku a nohu...”

Jareš šlehnul očima do boku...

„Během dvou týdnů, ještě přesně nevím. Spíš mi vysvětlí, jak víš o tom doporučení a násilný kriminálce? Klaban mi to říkal teprve včera a doporučení se jim v tom bordelu v Praze někde ztratilo, takže ho před týdnem musel dodatečně napsat znova. V kartě to ještě oficiálně nemám. Docela nechápu, jak ses to dozvěděl...”

„Ale tak...” odpověděl Hanousek a mávl lehce rukou...

Auto zastavilo u zámku. V celé obci, kde nežije víc než čtyři sta obyvatel, byl klid jako v hrobě, jen v zámku se v několika oknech svítilo.

„Tak jdeme,“ zavelel Jareš.

Hanousek ztěžka otevřel dveře. V hale bylo šero a hned za vstupem pod botami křúpalo sklo, načež Jareš při chůzi kopl do dna lahve, která se odkutálela kamsi dozadu. Nikomu v tu chvíli nebylo úplně jasné, jak se tam ten skleněný šrot dostal, ale čas přemýšlet nad takovou prkotinou rozhodně nebyl. Jejich myšlenky totiž utnul mnohem překvapivější nález. Na schodech leželo něco, co připomínalo siluetu člověka. Nebylo v tom šeru přes tmavé oblečení zprvu dobře vidět, ale když si oči obou policistů konečně přivykly, nemohlo být již pochyb.

„No ten ale vypadá, bude určitě zlitej, jak zákon káže,“ prohlásil Hanousek a z kapsy lovil svítilnu.

„Posviť mi na něj. Rychle!“ zakřičel Jareš.

Svítilna ozářila temnou siluetu a Jareš obrátil bezvládné tělo na záda.

„No do prdele. Teče z něj krev jako z prasete. Co se tady kurva děje?“

Teprve teď bylo jasné, že muž kromě černého obleku nemá tmavou košili, jak to původně vypadalo. Ve skutečnosti byla původně sněhově bílá, jenže nyní celá nasáklá krví...

„Tomuhle už nikdo nepomůže. Před chvilkou vykrvácel. Krev je čerstvá a nesražená. Možná tady ještě někdo bude. Zavolej na operační,“ odpověděl Jareš a rozběhl se do schodů.

Hanousek v mžiku vyběhl ze dveří zámku přímo k autu. Možná k smrti rád. Jeho zbabělost by se dala krájet a ani ve snu ho nenapadlo jít zpátky do zámku, kde vykrvácel neznámý muž a pachatel může být ještě poblíž místa činu. Spíš vyčkával, a on dovedl vyčkávat perfektně, a hlavně v bezpečí a nějak si nelámal hlavu s tím, že někde tam je jeho kolega. Původní hlídka by tu měla být každou chvíli. Další se sem vzhledem k průjezdnosti silnice nedostanou dřív než za dvacet minut.

V tu chvíli zaslechl několik výstřelů a potom opět zlověstné hrobové ticho. Kdo ví přesně, kolik mohlo utéct minut, když parkoviště před zámkem ozářila dálková světla rychle přijíždějícího auta. I když byl oslněn světly, poznal dobře, že přijela obyčejná volha, ale místo civilistů z auta vyskočilo pět mužů v uniformě.

„Co tu děláte? Jste tu sám?“

Hanouskovi přišlo vykání celkem mimo, protože se všemi z nejbližšího okolí znal. Teprve když se jeden z mužů přiblížil, poznal, že nejde o kolegy z Veřejné bezpečnosti, ale o vojáky.

„Tak co tu děláte? Neumíte k čertu odpovědět, když se vás ptám?“

„Nadstrážmistr Hanousek. Byl jsem s praporčíkem Jarešem zavolan k nějaké rvačce tady na zámku. V hale na schodech leží mrtvola asi třicetiletého muže. Pravděpodobně vykrvácel v důsledku

střelného zranění. Před chvilkou se ze zámku ozvala střelba, praporčík Jareš je uvnitř a já zde monitoruji situaci.“

„Tak to bude průser. Rychle dovnitř,“ zavolal opodál stojící kapitán.

Ve stejném okamžiku přijela toužebně očekávaná původní hlídka Veřejné bezpečnosti a všichni kromě Hanouska vbíhali do zámku. Ještě před vchodem někdo z policistů stačil zavolat:

„Hanousku! Hlídej dveře! Nikdo bez uniformy nesmí dovnitř!“

Hanousek s úlevou přijal rozkaz zůstat na místě, aniž by věděl, kdo mu ho vydal. Sledoval, jak se v kdysi honosném sídle rozsvěcí jedno okno po druhém, ale stále nechápal situaci. Kolem zámku se mihotalo několik světelných kuželů od příručních svítilen.

„Podívej se tam vzadu, někde tam musí být.“

„Zkusím to,“ křičel od schodů směrem do velkých útrob jeden z policistů...

Jedna svítilna se zastavila pod velikým a původně rozsvíceným oknem.

„Je tady a asi ještě žije. Zavolejte sanitku...“

Na parkoviště se začala sjíždět další auta a několik jich bylo od vojenské policie.

„Přiškrťte mu tu ránu, a hlavně s ním nehýbejte. Možná má zlomenou páteř...“

„Ježiši Kriste, krvácí i tady. Kde je ten posranej doktor?“

Vojáci vyvedli ze zámku několik mužů v ruských uniformách do přistavených aut, a aniž by je cokoli jiného zajímalo, beze slova odjeli tak rychle, jak se objevili...

KAPITOLA 2

Kóma

„Tady se nekouří,“ oslovil lékař vedle stojícího muže, který si chtěl zapálit dýmku.

Muž v balonovém plášti se křivě usmál a otočil hlavu od lékaře zpátky. Skrz prosklené okno viděl na nemocničním lůžku mladého muže napojeného na kyslík a ovázaného tolika obvazy, že se nedala ani náznakem odhadnout podoba jeho obličeje.

„Držíme ho v umělém spánku,“ spustil doktor.

„Byl přivezen pět minut po dvanácté. Prostřelené koleno je prakticky roztříštěné a nejsem si jistý, jestli vůbec bude normálně chodit. Dřív, než ho někdo vyhodil oknem, dostal několik tupých úderů zezadu do hlavy. Pravděpodobně lahví. Kromě těžkého otřesu mozku má tolik řezných ran, že nemá ani cenu počítat stehy. Krvácení do mozku v tuto chvíli také nelze vyloučit. Natržená slinivka, trhliny na játrech, krvácení do žaludku, zlomené zápěstí a klíční kost odpovídají pádu z výšky. Měl štěstí. Kdyby se při pádu nezachytil opaskem o vystouplou římsu a tělo nezbrzdily keře pod oknem, tak tu máme druhou vraždu...“

„O tom druhém jsem s vámi, pane primáři, chtěl mluvit,“ odpověděl muž a nedbaje připomínek zapaloval dýmku, přičemž na primáře vrhl arogantní pohled, jako by se ho veškeré psané i nepsané zákony netýkaly...

„Pojďte do pracovny, ať tu tím čoudícím smradem ještě někoho neotrávíme. Už tak, že tu na oddělení mám jednu dokonanou vraždu a druhou ve stádiu pokusu...“

Primárova pracovna nepřipomínala nic, co by bylo cizí socialistickému zřízení. Jednoduchý pracovní stůl, za kterým seděl až přesprávně uhlazený postarší muž se silnými dioptriemi.

Primář byl vůbec zajímavý muž. Přestože jeho svraštělé čelo dokazovalo, že šedesátku slavil již před nějakým časem, jinak vůbec ničím nepřipomínal člověka, který by zasvětil život pomáhání druhým. Rozhodně se mu toto povolání ani sebemenším náznakem nevepsalo do tváře. Z překližkové knihovny, jež přetékala tituly všech možných názvů, vytáhl tlustou knihu a v ní měl několik založených papírů, evidentně hustě popsaných strojovým textem.

„Musel jsem to schovat. Tady člověk nikdy neví. Sám jste mi volal, abych to schoval pro jistotu i před uklízečkou. Ve Stalinových spisech určitě nikdo hledat nebude...“

„Je vidět, že jste uvědomělý komunista,“ potáhl si z dýmky naproti sedící muž a suše se usmál...

„To tělo si ještě dnes převezeme do Prahy na pitevnu.“

„Myslíte tělo toho muže, který měl zemřít dnes po půlnoci na zámku ve Valči?“

„Ano,“ strohá odpověď kouřícího muže zřejmě primáře moc nepřesvědčila.

„Zemřel při neodborné manipulaci se zbraní...“

„Máte na mysli toho číšníka, který na zámku obsluhoval ty ruské papaláše? Jak chcete vysvětlit, že číšník, kterého si půjčili z karlovarského hotelu, zemřel při své práci na střelné zranění?“

„To už není vaše věc, primáři!“

„Je to moje věc. Na tomhle oddělení, pokud vím, rozkazují já, a ne vy, vážený pane.“

Silně rozčilený hlas lékaře kouřícího muže nějak nevzrušil. Naopak. Svým mrazivým pohledem probodával primáře a s lehkým úsměvem dával opět vědět, že mu je naprosto jedno, co služebník Hypokrata vlastně říká.

„Tak už přestaňte, pane doktore,“ a vzal si do ruky jedno z mnoha razítek na stole.

„Dávám vám jasný příkaz, že s tělem toho zemřelého číšníka bude manipulováno pouze v tom smyslu, že ho pitevní zřízenec zabalí do pytle a připraví pro převoz. Zapomeňte na pitvu a tuto předběžnou pitevní zprávu a zprávu ohledávajícího doktora mi předáte.“

„A když ne?“ přišel se zcela legitimní otázkou primář.

„Uvědomujete si, že na vnitra mám dost známých na to, abych vám, vážený pane, pořádně zatopil?“

„Uvědomuji, pane primáři, přesto Vám znovu a po dobrém říkám, že k tomu číšníkovi se skalpelem nikdo nepřiblíží ani na kilometr. Rozumíte? Ani na KI-LO-ME-TR,“ slabikoval důrazně poslední slovo...

„To je absurdní a vy sám jste absurdní a ať toto dopadne jakkoli, ujišťuji vás, že si na vás budu...“ Primář nestihl dokončit větu, protože neznámý kouřící udeřil razítkem o desku stolu a vyletěl ze židle.

„To já vás ujišťuji, doktore Singere, že při jakémkoli pokusu obejít můj příkaz bude vedoucí katedry soudní toxikologie obeznámen s chováním vašeho syna.“

Doktor Singer odevzdaně zíral...

„Dost na tom, že profesor musí trpět na soudním lékařství žida. Pokud zjistí, že si váš syn vodí do bytu mladé chlapce, tak si neskrtne ani jako lázeňský doktor. To vás, doktore, můžu naprosto ubezpečit, že vaše prostorekost, povede pouze k prozrazení pečlivě střeženého rodinného tajemství...“

„Takže vy mne teda chcete...“

„Ano!“ zakřičel z druhé strany stolu muž. „Chci vás prostě a jednoduše vydírat a nepochybujte, že toho jsme schopni. My a strana určujeme, kdy se budou do puntíku plnit zákony. Pokud je potřeba zákon obejít, tak jsme to pouze my, kdo nad tím drží ochrannou ruku. A věřte, že nad vámi, doktore Singere, už dlouho ochrannou ruku držet nebudu, jestliže mě nepřestanete neskutečně srát. Je vám to už konečně jasné?“

Doktor Singer polkl naprázdno. Výraz hovořil za vše. Muž z druhé strany stolu si již zcela v klidu zapálil zhaslou dýmku a postoj původně sebevědomého bonvivánského lékaře se změnil v něco, co připomínalo rezignovanou trosku.

„Víme dobře, doktore Singere, že tenhle průser jste už zkoušel zahladit, když byl váš mladej ještě na škole. Tak proč sobě a jemu dělat problémy, když by úplně stačilo mít zavřenou hubu!“

„Dobrá tedy. Co mám dělat?“ lehká a elegantní figura doktora je tatam. Možná nebylo k exitu příliš daleko, přesto jako zcela otřesený hodlal vyslechnout nabídku, která se, jak známo, nikdy neodmítá...

„Pane primáři! Chci po vás, aby toho číšníka u Vás nikdo nepitval. Připravte ho pouze k převozu do Prahy. Předběžnou pitevní zprávu a zprávu z ohledání si ponechám u sebe...“

Primář zvedl telefon a vzrušeným hlasem přikázal, aby od jakékoli pitvy bylo upuštěno, a tělo se má připravit pouze pro odvoz.

„Můžu vám věřit, vážený pane?“

Dýmku vyjmul z úst a opáčil, že s důvěrou nebude problém, pakliže pravidla hry budou v rovnováze. Tou rovnováhou bylo myšleno, že oni mluví a ti ostatní podle toho konají. Muž s dýmku byl již na odchodu, ale ve dveřích se obrátil s dotazem.

„A co ten druhý?“ Otázka byla položena bez jakéhokoli náznaku pohnutí v hlase. Jako by hospodskému říkal, že si dá ještě jedno...

„Tak ten tu, vážený pane, ještě chvílku zůstane. Minimálně bude ještě další tři dny v umělém spánku. Následujících osmačtyřicet hodin bude velmi kritických, ale věřím, že přežije. Je to silný chlap. Přežil postřelení, několik velmi silných ran do hlavy a vyhození z okna. Ten se z toho zcela jistě nakonec vylíže...“

Hrobovým hlasem zavolal na doktora.

„Hned, jak bude schopen převozu, odešlete ho do vojenské nemocnice v Praze. To koleno mu snad dají dohromady,“ načež se kuřák obrátil na patě a zabouchl za sebou dveře...

KAPITOLA 3

Mrtvá stopa

Modrý mercedes zastavil přímo před služebnou a z masivních dveří řidiče se vyhoupla mohutná postava. Její rozměry však nesvědčily o nenažranosti – spíše naopak. Byl to urostlý muž a svalové úpony, které se rýsovaly pod špičkově střiženým sakem, naznačovaly záměrnou námahu. U takto udržovaných lidí lze jen velmi těžko odhadnout věk, i když je celkem zřejmé, že padesátiletou praxí v pozemském životě nenaplnil...

Ať už to vypadalo jakkoli, jedno bylo jasné: člověk, který zaparkuje zánovním mercedesem přímo pod okny policejní služebny, do téhle chudé podkrušnohorské provincie rozhodně nepatří. Dalo by se mluvit o určité provokaci a za běžných okolností se nedá vyloučit, že při návratu k autu by našel ukopnuté zrcátko nebo poškrábaný lak, jak je celkem běžné. Jenže majitel mercedesu, který svým příjezdem chtěl nechtě strhnul pozornost místních, vyzařoval cosi, s čím se člověk musí narodit. Respekt, váženost a evidentní fyzická kondice. Kdyby procházel ulicí, kde se volně baví hlouček dvaceti lidí, tak po jeho příchodu nastane hrobové

ticho a každý ustoupí z cesty, aby jeho průchod byl volný a ničím nerušený. A přesto se nedá říct, že by šlo o kdovíjakého kulturuistu. Dalším markerem bylo jeho výrazné opálení, jež vyvolávalo v mrazivém lednu další a další otázky...

„Jdu za poručíkem,“ a pohybem ruky naznačil, aby strážník uhnul z cesty. S běžnou civilní osobou by strážník za takových okolností takzvaně vydupal, ale sebejistota neznámého muže byla až hypnotizující...

„Myslíte za poručíkem Klabanem?“ zmohl se na chabou otázku strážník.

„Máte jich tu snad víc? Nemusíte se obtěžovat, trefím sám,“ a zabočil do dlouhé tmavé chodby, na jejímž konci byly dveře velitele policejní stanice. Neznámý muž zaklepal. Ne nějak moc hlasitě, ale na vyzvání nečekal a rovnou vstoupil do kanceláře poručíka Klabana.

„Tak se zase vidíme, soudruhu poručíku,“ a místo podání ruky si z příručního kufříku vytáhl pouzdro s dýmkou.

„Rád bych se s vámi setkal za jiných okolností, jenže tyhle okolnosti...“

„Kdyby byly jiné okolnosti, vůbec bych se za vámi, soudruhu, do takové díry neobtěžoval přijet! Určitě víte, proč jsem tady, takže přistoupíme k jádru věci,“ a začal malíčkem dlouhat do kotlíku dýmky, aby urovnal ještě nespálený tabák...

„Dnes ráno došlo k jistému incidentu na zámku v obci Valeč, soudruhu Klabane. Víím dobře, že toto oslovení nemáte rád, ale to už je celkem váš problém. No nic, takže k věci... Byl jste sem přeřazen s jistým úkolem, a to, že jeden z vašich nejlepších mužů přišel málem o život, svědčí o tom, že neplníte své závazky tak, jak se od vás očekává, soudruhu!“

„Snad na mě nechcete hodit, že jsem ho poslal záměrně na smrt!“

„Takže jinak, soudruhu. Jak mi vysvětlíte, že se na zámku už druhým měsícem pořádají večírky, lépe řečeno nezřízené pitky, a vy o tom nemáte sebemenší ponětí?“

Klaban se propadal stále víc do své židle. Jakoby nedokázal přijímat jakékoli další podněty a zmohl se pouze na utření potu z čela...

„Já nevím, soudruhu, já prostě nic nevím,“ odpověděl naprosto rezignovaně.

„Byl jste sem přerazen z vojenské kontrarozvědky jako bývalý letecký přidělenec. Proč máte krytí příslušníka Veřejné bezpečnosti a jaké je vaše poslání, jsem vám několikrát vysvětloval. Váš úkol byl především pozorovat a koordinovat, a to evidentně nezvládáte!“

„Proto jste mi nasadil tu veš do kožichu? Toho Hanouska?“

„Hanousek je možná naprostý pitomec a zbabělec, ale na kontrolu vaší práce a ostatních chlapů ze sboru úplně postačí. Prozatím všechny svěřené úkoly plní precizně a bere je jako stranický úkol už několik let. Na nic se neptá a nad ničím nepřemýšlí. Takové lidi strana nemůže postrádat...“

Klaban naprázdno polkl...

„A jak mám teď zakrýt vraždu a postřelení praporčíka Jareše?“

„O to se už nestarejte. Místo činu jsme zajistili a vyčistili. Všude máme své lidi a nikdo se na nic ptát nebude. Vaším úkolem je hlídat obyvatele ve vašem rajonu. Pakliže se někdo ukecne v hospodě nebo na ulici, tak ho seberte!“

„A to na základě čeho?“

„Něco si už vymyslete. Jako výstrahu udělejte pár domovních prohlídek. Povolení dostanete dodatečně...“

Ticho skromné kanceláře přerušil pouze hlasitý povzdech Klabana, který si podpíral oběma rukama čelo. Neznámý muž seděl volně v křesle a stále nehtem zarovnával nevyhořelý tabák v dýmce. Byl pánem situace a i jeho volně přehozená noha napovídala, že se odmítá nechat jakýmkoli způsobem rozhodit. Klaban si možná až teprve teď uvědomil, jakému ďáblu se před lety upsal. Bylo však pozdě. Nevěděl toho moc, ale tušil, že jeho znalosti postačí k tomu, aby si zkomplikoval život třeba jako ten mrtvý muž na schodech zámku ve Valči. Mají ho v hrsti...

„Soudruhu Klabane,“ prořízl ticho již méně arogantním tónem. „Víte to dobře. Oni potřebují nás a my zase je. Nemůžeme si dovolit prozradit celou akci. Takové možnosti, jaké jsou u nás, rozhodně nikde jinde nemají. Disponujeme špičkovou technikou...“

„A co tedy mrtvý číšník a Jareš?“ skočil mu Klaban do řeči v momentě, když si na protější straně stolu neznámý muž připaloval dýmku.

„Číšník už toho moc neřekne a Jareš prozatím taky ne. Jedu z Karlových Varů, přímo z nemocnice. Primář mi tvrdil, že si projde během dvou dnů krizí, ale sám osobně to vidí optimisticky, což se nám úplně nehodí.“

„Chcete snad říct, že...“ ani nedopověděl. Bylo mu to naprosto jasné. Méně svědků je v tomhle případě horší, než když není svědek žádný. V mlžném oparu bylo vidět lehce přikyvujícího muže. Oba dobře znali známé heslo nejen vojáků. Mrtvý nikdy nemluví!

KAPITOLA 4

Nezvyklá návštěva

Říjen 1984

Podlouhlý stůl byl na čele kolmo zakončen masivním pracovním stolem majora Peterky, šéfa Pražské kriminálky. Za normálních okolností by se v tuto pondělní hodinu konala běžná pracovní porada, ale ta musela počkat...

„Tak pánové, co pro vás mohu udělat?“ začal major Peterka a nervózně si poposedl na židli.

Moc dobře věděl, že tihle chlapíci z Hlavní správy rozvědky nikdy nechodí na zdvořilostní návštěvy, a už vůbec ne na opravdu mizerného erárního turka.

„Jsem soudruh kapitán Fišer a tady vedle mne soudruh poručík Zelenka. Jsme od...“

„Vím, odkud jste,“ odpověděl Peterka a připaloval si cigaretu. „Nezlobte se, ale přišli jste v dost nevhodnou chvíli. V předpokoji se už teď určitě mačká minimálně patnáct lidí, aby podali hlášení svému starýmu. Ten starý jsem pochopitelně já,“ usmál se ironicky.

Fišer se podíval na Zelenku. Z jejich vzájemného pohledu bylo jasné, že Peterka bude těžkotonážní kalibr a nebude to určitě lehké...

„Bude nejlepší, když se na to podíváte sám,“ řekl Fišer a z aktovky vytáhl desky a dvěma prsty je posunul ke stolu Peterky.

Peterka si oba nedůvěřivě prohlížel, a aniž z nich spustil oči, vzal si desky do ruky s výrazem, jako by si vytáhl černého Petra. Hned po otevření našel volně založený papír. Bylo zcela evidentní, že je to těžiště společného jednání...

Pracovně lékařský posudek na jmenovaného Alexandra Jareše, narozeného dne 13.5. 1960, v současnosti v hodnosti praporčíka, služebně přiřazen u Veřejné bezpečnosti.

Pacient se plně zotavil po těžkých vnitřních zraněních způsobených pádem z výšky a ze závažných traumatologických úrazů. V současnosti silné bolesti v pravém koleni, které bylo roztržité střelou velké ráže, vedené z patrné blízkosti, z pravé strany z pohledu pacienta. Dle psychiatrického vyšetření částečná amnézie, bolesti hlavy, úporná insomnie, noční děsy a časté pomouchování. Podle svých slov by ukončení současného pracovního poměru nesl velmi těžce a z dalších vyšetření je patrná určitá emoční nestabilita, která je po tak těžkém úrazu poměrně častá a lékařsky vysvětlitelná. Nespavost byla залéčena medikamentózně. Po návratu z rehabilitačního centra v Kladrubech částečná úleva od bolesti, ale stoprocentní náprava kolenního kloubu je z lékařského hlediska vyloučená a pacient bude zřejmě dlouhodobě brát tisíce léky.

Vzhledem k uvedené těžké traumatologické změně a na základě podrobného psychiatrického vyšetření, kde není vyloučen rozvoj dalšího, nepředvídatelného onemocnění psychického charakteru, se NEDOPORUČUJE zpětné zařazení do služebního poměru.

Podepsán doktor Vosmík, primář traumatologického oddělení Ústřední vojenské nemocnice Praha. Podpis nečitelný.

„To jméno už jsem v papírech viděl. Před rokem, nebo tak nějak... Rovnou na to zapomeňte! Jeho tu nechci,“ odsekl Peterka a zavřené desky, aniž by si prolistoval další obsah, hodil znechuceně na podlouhlý stůl před Fišera.

„Pane majore,“ zkusil to opatrně poručík Zelenka. „Je v tom vyšší zájem, pochopte, nejsme tu, abychom vás přesvědčovali...“

„Kriminálka není odkladiště pro invalidy!“ vstal zprudka Peterka a současně bouchl oběma rukama do stolu. „A už vůbec ne pro invalidu, kterému podle posudku nepatří bouchačka do ruky a během služby se ještě pochcává. Vlastně ne, pardon, jenom v noci,“ dodal štiplavě.

„V tom případě je i náš čas drahý,“ opáčil Fišer a před Peterku položil další papír. „Toto je koncept toho, co vám, pane majore dorazí úřední cestou...“

Peterka vzal zuřivě papír, načež se oba nevítaní hosté pomalu zvedali.

Psychologický efekt zapůsobil naprosto perfektně. Když se oba blížili k vypolstrovaným dveřím, které vedly do předpokojů velitelovy kanceláře, ozvalo se opětovné třísknutí do stolu.

„To snad nemyslíte vážně?“ zařval. „Takovou sprostárnu se mi za čtyřicet let u policie nikdo neopovážil strčit pod nos! Naprosto absurdní...“

Soudruh Fišer se pomalu otočil a s křivým úsměvem spustil: „Pane majore, je to jen koncept toho, co vám brzy dorazí úřední poštou. Předčasná penze a pokrácení výsluh je v takovém případě nezbytností. Tvrdíte, že tu nemáte ani jedno místo navíc, a my zde potřebujeme někoho, kdo s námi bude mluvit, což vy neděláte. V tom případě sem dosadíme někoho vůči nám otevřenějšího,

a vzhledem k tomu, jak jste sám podotknul, že zde není další místo, budeme vás muset poslat do předčasné penze...”

Naznačit tak ostřílenému kriminalistovi, že půjde do předčasné penze, má dvě hlediska, jež nejsou ani v jednom ohledu pro zamýšleného penzistu vůbec příjemné. V první řadě ztratí práci, kterou miloval a obětoval pro ni vše. Rodinu, přátele, prostě všechno. V druhém případě jde o narcistické sklony. Každý kriminalista je tak trochu zahleděný do sebe a má vyšší ego, a každý ví, že do předčasné penze nebo civilu se u policie chodí většinou po nějakém velkém průšvihy, kdy je potřeba uklízet, zametat stopy, aby bylo ticho po pěšině. Obvykle podle vzoru nažraného vlka a celé kozy. Má se tedy snad on, major Peterka, vystavit posměchu kolegů jenom proto, že si otevřel svá prostořeká ústa na kontrarozvědku? Měl příliš zkušeností na to, aby si nechal čas na rozmyšlenou...

„Pojďte sem,“ a už přátelštějším gestem jim naznačil, aby se znova posadili. Současně zvedl telefon a zavolal sekretáře do předpokoje, že se pravidelná porada o dvě hodiny odkládá. I přes polstrované dveře byl u Peterky v kanceláři slyšet neurčitý šum odcházejících podřízených...

„Vysvětlete mi, co je na něm tak důležitého, že jste ochotni Jareše vyměnit za člověka, který obětoval život chytání nejtěžších zločinců?“

„Praporčík Jareš,“ spustil Fišer, „se dejme tomu v rámci plnění služebního výkonu začátkem tohoto roku ne vlastní vinou připlatl k něčemu, co by mělo zůstat skryto nejen před veřejností, ale i před nejužším vedením komunistické strany. Vyjma lidí přímo zainteresovaných.“

„Dobrá. Oč tedy jde?“ odpíknul mistrně míček zpátky do hry Peterka.

Oba pánové se na sebe opět podívali. Ten pohled zkušený policista znal. Stejný pohled mají kriminálníci, když je vyšetřovatel mezi sebou konfrontuje...

„To vám nejsme oprávněni sdělit, a pokud budete, pane majore, klidnější, tak ani my neznáme všechny podrobnosti,“ dodal poručík Zelenka a odepnul si knoflík u saka. Peterka si zapálil další cigaretu a opět si nervózně poposedl na židli. Rozhovor ho začal evidentně zajímat, i když by v tuhle chvíli raději sám sebe viděl na posedu, jak kulovnicí zaměřuje šestnácteráka...

„Dobrá tedy, pokračujte...“

Slovo si vzal opět kapitán Fišer: „Jareš pochází z ne zrovna dobrých poměrů. Matka brzy zemřela a otec se později sám uchlastal. Do opatrovnictví ho dostal strýc, bývalý prokurátor. Ne, že by svého synovce nějak zvlášť miloval, ale krev není voda. Strýc je již několik let na zaslouženém odpočinku, ale stále má dost starých a dobře informovaných kontaktů...“

Popel, který z cigarety spadl na stůl, Peterka rozmázl rukou. Fišer počkal, než si ušpiněné prsty otře o kalhoty, a opět si vzal slovo.

„Když zjistil, že jeho synovec leží polomrtvý v nemocnici ve Varech, začal se o něj zajímat. Jak říkám, krev není voda. Začal do toho šfourat, obvolávat známé, vyptávat se. Nikdo přesně neví, kde všude má kontakty, takže nebyl čas a museli jsme jednat...“

„Chápu,“ odpověděl Peterka. „Kolik vás stálo mu zavřít hubu?“

„Při vši úctě, pane majore, to není vaše starost. Můžu vám jen říct, že umíme být štedří a na prokázanou laskavost nezapomínáme, jestli mi rozumíte.“

Peterka jen pohodil hlavou.

„Tak tedy dále,“ pokračoval Fišer. „Jarešův strýc nezapomněl na synovce a kladl nám na srdce, že Alexovým snem vždy bylo

pracovat na kriminálce. Jareš sám tvrdí, že si z osudné noci nepamatuje téměř nic.“

„Tak to vám může pěkně kecat, Fišere...“

„Pochopitelně, ale o i Jareše se strana postarala. Dostal vysoké bolestné a bude pravděpodobně povýšen. Asi už nikdy nebude honit kapsáře po Václaváku, ale ke kriminálce, třeba do archivního oddělení, kde bude hledat espézetky v registrech, evidenční karty, zapisovat pohřešované a ostatní kolem toho, tak to by už šlo, ne?“

„No, nevím,“ zabručel major. Tenhle nápad se mu vůbec nelíbil a celkem okatě to svým zamračeným pohledem dával najevo.

„Jako policajt má velmi dobré hodnocení a nebýt, řekněme, té nešťastné události, dost pravděpodobně by tu už byl. Víte dobře, že během jednoho roku dostanete novou techniku. Hodně věcí se bude automatizovat. Kartotéky a tak. Potřebujete někoho mladého, jelikož staří bardi se s počítačem zaručeně učit nebudou. A to je pro Jareše dobrá perspektiva. Sem tam ho pošlete na ohledávačku do terénu. Tím mu zavřete hubu, pokud bude třeba...“

„No...Dejme tomu. Ještě něco. Jak chcete zařídit, že se v tom už nebude štourat?“ Zcela logická otázka se nabízela už od samotného počátku, nicméně velitel kriminálky čekal do poslední chvíle...

„Dejme tomu, že jsme mu v nemocnici dávali víc, než to bylo potřeba.“

„Co tím chcete říct?“

„Doktor mu v nemocnici dával víc tišících léků, než bylo potřeba. Ne nějak moc, ale dost na to, aby mu to začalo časem chybět,“ odpověděl Zelenka. „Vaším úkolem bude jeho práci sledovat a zaměstnávat ho natolik, že nebude mít na další štourání v minulosti čas. Podle doktora bude dřív nebo později hledat alternativu za tišící léky a možná si v galérce bude něco shánět.“

„Je to naše pojistka,“ řekl Fišer. „Pokud bude dělat potíže, tak ho prostě sebereme. Jeho strýc dá od feťáka ruce pryč a zavřený v blázinci si pak může říkat, co chce. Teď je na Krymu a podle našich informací jde všechno podle plánu. Podle našich plánů...“

Peterka byl za svou dlouhou praxi zvyklý na ledasco, ale teď mu toho mladého hochy bylo spíš líto. Nemohl věřit, čeho jsou schopni, pokud jim někdo, byť i nevědomky, zkrříží plány. Z perspektivního policisty mrzák a možná ještě feťák. Dábelský plán. Blesklo mu hlavou, že odchod do důchodu by byla ta nejlepší varianta, jelikož s tímhle nechtěl nic mít společného. Ale má tohle vůbec zapotřebí? Komu tím pomůže, pokud to zabalí? Jenom jim, ale mladého hochy by takto předhodil smečce nenažraných vlků. Kdepak. Vlci se nažerou, ale koza celá nezůstane. Možná minutu, možná dvě nevěřicně zíral do prázdna. Snad si ani neuvědomoval, že stále není v kanceláři sám...

Ticho prolomil Fišer, když z aktovky vytáhl dokumentaci vedenou na Jareše a opět konečky prstů podsouval před Peterku.

„Dobře to uschovejte, pane majore.“

„Děkuji kapitáne Fišere. Buďte si jist, že uschovám. A můžu ještě něco? Rád bych, aby to zůstalo mezi námi!“

Rozvědčíci se na sebe opět podívali a shodně mlčky kývli na znamení souhlasu.

„Něco vám povím. Jste ty největší zkurvený svině, který jsem kdy potkal. Až tenhle režim jednou praskne, a věřte, že to nebude trvat dlouho, tak tací, jako vy dva, budou viset na sloupech veřejného osvětlení. A teď odsud vypadněte, sráči, nebo vás nakopu do prdele...“

Zelenka se zvedl dříve, evidentně zaskočený, ale starší Fišer, než vzal za kliku, otočil hlavu na Peterku a řekl: „Na shledanou,

soudruhu majore,“ a speciálně si dával záležet na oslovení soudruhu. Pak jen šibalsky mrkl okem a zabouchl za sebou dveře podobně, jako když klempíř přibouchne jednou ranou hřebík...

KAPITOLA 5

Případ šplhajícího muže

Leden 1985

Jareše na kriminálce v Praze nečekalo úplně vřelé přivítání. Byl ze všech nejmladší a většina kolegů se dívala skrz prsty na každého, kdo podle jejich mínění nesplňoval předpoklady k práci u kriminálky. Násilná kriminálka je jakousi šlechtou mezi policisty. Do této uzavřené skupiny patří jen ti nejlepší z nejlepších, tak proč by měl mezi takovou šlechtou existovat bezvýznamný zeman, který má kvůli prostřelenému kolenu potíže s pohybem? Brzy se v této uzavřené společnosti začalo proslýchat, že nyní již podporučík Jareš přišel do jejich uzavřené komunity z jakési protekce. Major Peterka si dobře uvědomoval, že ostré dementování takových pomluv, přestože jsou z větší části pravdivé, mohou Jareše spíše poškodit, takže pozice mrtvého brouka byla ta nejlepší varianta, jak mu pomoci.

Nebylo příliš častým zvykem, že si jednotlivá oddělení, natož sousední rajony, půjčovaly na pomoc jiné příslušníky než ty, kteří do určitého rajonu přísluší. Peterka to ale viděl nerad. V Praze bylo

práce nad hlavu, ale vždy se nechal uchláholit tím, když k toužebné prosbě byla připojena óda na jeho lidi, jak jsou nejlepší a nikoho jiného prostě nechtějí. Jeho ego tím bylo polechtáno, a to většinou byla jedna z největších slabin majora Peterky.

„Zavolejte mi Václavíka, Bohunko,“ telefonoval do předpokoje své nadmíru pořádkumilovné sekretářky Bohunky Kolečářové. Ona jediná dokázala dát řád všemu chaosu, který by jinak u Peterky v kanceláři nastal, kdyby byla indisponována déle než dva týdny.

Do dvou minut se v kanceláři objevila postava muže kolem padesátky, průměrné výšky, atletické postavy a se sestřihem na ježka. Peterka byl opřený oběma rukama o parapet a pozoroval dění na ulici, jak bývalo jeho běžným zvykem.

„Tak kam nás v tom mrazu vyženeš tentokrát, náčelníku?“ šel na věc rovnou Václavík.

„Pojedete někam za Kladno. Vloupáčka do pošty, nic strašného. Na okrese mají dost lidí na marodce, takže tam skočíš, omrkneš to a sepíšeš na Kladně protokol o ohledání. Zbytek už je na nich.“

„No... aspoň tam bude teplo. Teď bych ohledávačku venku nechtěl dělat. Ten zloděj má celkem rozum. Mohl venku udělat trafik, a to bych se teprve dopálil.“

„Ještě něco. Vezmi si, koho chceš, ale taky vytáhni z archivu Jareše, ať se mu nezkrátí žíly. A teď už padej,“ dodal lakonicky Peterka, a aniž čekal jakoukoli další odpověď, zapálil si cigaretu a dál pozoroval ulici.

Na místo činu přijela posádka ve složení: kapitán Václavík, poručík Buben a benjamínek celého oddělení podporučík Jareš. Jak avizoval major Peterka, šlo skutečně o maličkou poštu v malič-

kém městě. Ve stejné budově měl sídlo místní národní výbor, ale vchod do pošty byl samostatný. Kolem budovy bylo zpola rozebrané lešení, takže už z venkovního pohledu muselo být i naprostému laikovi jasné, kudy pachatel vnikl do objektu.

„No konečně!“ vyjekl promrzlý strážmistr, který byl pověřen zajištěním místa činu. „S ničím se nehejbalo, čekáme na vás a uvidíme, jak nám to všem natřete.“

„Hele, mladej, zase tolik si nefandi. Jsme tu jako výpomoc. Ohledáme, zapíšeme a o zbytek se starejte sami,“ odsekl Václavík a rovnou si to namířil na místo činu.

Vydedukovat postup zloděje by dokázalo i všímavé dítě, jak usoudil Jareš. Stačilo vyšplhat ze zadní strany baráku po lešení, vypáčit okno, projít kanceláří výboru na schody, seběhnout dolů a skrz spojovací chodbu se vlámat do pošty. Dveře z chodby byly přepaženy mříží s klasickým vložkovým zámekem, který pachatel velice snadno odvrtil ruční vrtačkou. Pak už jen stačilo vypáčit dveře a pachatel měl celou poštu jako na dlani. Vše nasvědčovalo tomu, že žádná hodinářská práce se nekonala. Podlaha byla umazaná od všudypřítomného jemného popela. Jareš byl zjevným outsiderem týmu, přesto zkusil nadhodit: „Vypadá to, že pachatel se do trezoru přeci jen dostal,“ ale Václavík se jen otočil a pohledem Jareše změřil od shora dolů.

„Máte to vyfocený?“ zeptal se Václavík směrem ke strážmistrovi.

„Jenom vnitřek. Fotograf a technik sedí naproti v hospodě a popíjejí čaj s rumem. Otisky tu mimo těch šlápot s popelem pocho-pitelně nejsou...“

„Skoč pro ně, možná je budeme ještě potřebovat,“ pokynul rukou Václavík směrem ke strážmistrovi, jako by chtěl odpinknout dotěrnou mouchu.

Trezor se nacházel v zadní v místnosti. Šlo o obyčejný žáruvzdorný trezor, který se již čtyřicet let nevyrábí, ale na tuhle maličkou poštu byl plně dostačující. Pachatel na to šel zpříma. Ruční vrtačkou odvtal plášť kolem zámku, překonal žáruvzdornou přepážku naplněnou popelem, avšak...

„Podejte mi baterku,“ sykl Václavík netrpělivě. „Stavitka zámku jsou neporušená. Asi tu fušku podcenil, a když zjistil, že to nezávládne, tak se prostě sebral a odešel...“

„Chudák, tolik práce a utřel nos,“ ušklíbl se Buben.

„Omrkni to nahoře a ty, Jareši, obejdi barák a koukni se pod lešení. Musel v tom sněhu nechat nějaké stopy.“

Jareš se brodil v polobotkách mokrým sněhem sahajícím místy po kolena.

Tiše, ale neúnavně proklínal toho drzého pobertu, který chtěl udělat káču přímo v budově národního výboru. Když došel pod lešení, mával na něj z okna Buben.

„Vypadá to, že vylezl stejnou cestou, jakou přišel, všechna jiná okna jsou zevnitř zavřená,“ zavolal seshora Buben. „Rozhlídni se tam dole a hodně štěstí,“ dodal celkem jízlivě a uvědomil si, že od té nejhorší práce tu už není on, ale Jareš, což mu v tuto chvíli vyneslo přinejmenším suché boty...

Musela tu být naprostá tma, jelikož sklo pouličního osvětlovače bylo rozbité. Svítit tedy nemohlo, ale i kdyby, lešení ze zadní strany pošty by bylo osvětlené dost mizerně. Nějakých dvacet metrů směrem od pošty viděl ve sněhu modrý předmět. Nebylo pochyb, že šlo o prázdnou patronu z brokovnice. Co je nejpodivnější, všechny stopy tam i zpět vedly od blízkého lesíku, který končil malým mostkem přes potok, a dále na polní cestu. Cesta byla dobře vyšlapaná, pokud to lze posoudit podle sněhu, jenž tu především

napadl, ale v noci se tu zřejmě moc lidí pohybovat nebude. Proč by taky? Sotva by se zde v takové tmě kdo dovolal pomoci. Šance, že v noci někdo zahlédne šplhajícího muže, je skutečně mizivá, a to každý kasař bez výjimky ocení. Klid na práci je poloviční zárukou úspěšně dokončeného díla...

Jareš pozoroval dál a jeho instinkt ho nezklamal. Ve sněhu našel poměrně neobvyklý obrazec. Jakoby otisk velké kabely, která spadla z výšky a těsně po dopadu se překulila jednou nebo dvakrát přes bok. Pachatel při odchodu zřejmě na zem vyhodil brašnu a poté klidně slezl lešení. Brašnu si lupič odnesl, ale klíč, který dopadl dvacet centimetrů od ní, zůstal nikým nepovšimnut ležet ve sněhu. V naprosté tmě nemohl být vidět, a i ve dne bylo nalezení spíše dílem náhody. V opačném případě by se muselo čekat na oblevu, a pokud by ten zatracený klíč našel někdo po něm, asi by měl na oddělení co vysvětlovat...

Jareš se narovnal a pokusil se co nejlépe napřímit a protáhnout bolavá záda. Od úrazu chodil hůř a odnášela to i páteř. Od krku až po bedra kolikrát cítil takovou bolest, že nevěděl, jaká poloha pro tělo je v tu chvíli nejméně bolestivá. K tomu ještě to pitomé koleno...

Nebyl čas rozjímat nad ztraceným klíčem a pohozenou patronou. Sáhł do kapsy pro kapesník a oba předměty sebral a šel ihned za Václavíkem, aby se pochlubil, co našel. Václavík kontroloval Bubna, jak zakresluje místo činu, a sám si dělal poznámky do bloku.

„Koukněte, co jsem vzadu našel,“ řekl celkem pyšně Jareš a ukázal Václavíkovi kapesník s přineseným obsahem. Václavík se zhluboka nadechl, ale jako by najednou zadržel dech.

„Pojď semnou, Sašo,“ a oba vyšli před poštu.

„Můžeš mi prosím tě podržet zápisník?“ a dával ho do ruky Jarešovi, který vůbec nechápal a s pokrčením ramen si vzal do ruky Václavíkův blok. V tu chvíli se ozvalo plesknutí. Silné a hlasité. Takové plesknutí přes tvář dostane obvykle manžel, když se zapomene v hospodě, protože se mu nechtělo jet za tchyní. Tentokrát to nebyla manželka, ale Václavík, kdo ušetřil facku, která pořádného chlapa, jako byl i přes svůj hendikep Jareš, rovnou skolila na zem. Přihlížející strážmistr se otočil zády a dusil se smíchem.

„To je naposled, co jsi pohnul s předmětem doličným na místě činu. Tak si to zapamatuj,“ zařval Václavík, načež sebral ze země svůj blok a vrátil se zpátky do pošty.

„Z toho si nic nedělej,“ říkal Buben, když pomáhal Jarešovi vstávat ze země. „Já předloni dostal pěstí, když jsem při prohledávání místa činu omylem odkopl zakrvácený nůž. Naštěstí to byla pravačka. Václavík je totiž levák a dřív závodně boxoval. Sám o sobě sebevědomě tvrdí, že pravačkou posílá do nemocnice a levou rovnou na hřbitov.“

„Asi má pravdu,“ řekl Jareš, když si rukou přejížděl po napuchlé tváři.

Mezitím přišel z hospody technik s fotografem. Jejich komentář, že si ho šéf hezky označil, pochopil až ve chvíli, když si prohlížel v zrcadle na záchodě modravou tvář.

„Už jsme tu skončili,“ zvolal vítězoslavně Václavík. „Zavolejte si technika, ať vyřízne pancíř kolem rozpáraného otvoru, a rovnou to odešlete na mechanoskopii. „Dohlédne na to podporučík Jareš,“ načež přišel k Jarešovi, výrazně narušil jeho intimní zónu a skoro se ho dotýkal nosem. Byla to poměrně komická situace. Vysoký Jareš a menší, trochu podsaditý kapitán Václavík. „Hlavně to neposer a zítra čekám hlášení. Snaž se, mladej. Starej za tebe

věčně orodovat nebude, takže makej a ukaž, že na to máš. Zatím ses teda moc nepředvedl,“ ušklíbl se Václavík a písknul směrem k Bubnovi, který bez váhání pochopil, že tento primitivní způsob dorozumívání není nic jiného než signál k odjezdu...

„Bavíš se dobře?“ zeptal se Jareš strážmistra. „A vůbec, kdo tady byl první?“

„Poštministr. Byl tu už ve čtyři ráno.“

„Cože? Tak brzo?“

„Je to starší chlap, špatně spí a za manželku má pěknou megeru, takže je radši tady. Poslal jsem ho do hospody, stejně by se tu akorát pletl...“

„Skoč mi pro něj a rozežeň ten hlouček lidí, co tu před barákem okouní.“

Poštministr byl starší příhrblý pán s kulatými brýlemi s velmi silnými skly. Masivní kostěné obroučky se na jeho obličejích nijak zvlášť nevyjímaly. Spíše naopak. Už když se přibližoval k Jarešovi, bylo na jeho tváři něco znepokojivého. Ne výraz. Naprostá absence výrazu. Ten člověk byla chodící skála, možná kdysi ostře tvarovaná, ale dnes zlomená.

„Vedu vám pana poštmistra,“ oznámil strážník.

„Gabrhel, jméno mé,“ představil se poštministr bez jakékoli barvy v hlasu a s uctivým úklonem se pokorně zadíval na zem...

„Dobrý den, podporučík Jareš,“ a místo podání ruky si ji založil do saka. „Máte představu, kolik v tom trezoru mohlo být peněz?“

„Musím se podívat do účetní knihy, ale nejméně 65 tisíc. Když výplata důchodů vychází na pondělí, přivezou peníze v pátek, takže...“

„Takže pachatel musel vědět, že mu přes víkend bude ležet v trezoru slušné sousto,“ skočil mu Jareš do řeči, jelikož s tímto

pokorným úředníkem začínal ztrácet trpělivost. „Kdo tady byl v sobotu poslední?“

„Já prosím. Mám ve zvyku všechno kontrolovat,“ a následoval nepatrný úsměv, když se jen letmo podíval na namodralou tvář podporučíka Jareše.

„No dobrá,“ prohodil. „Teď se rozhlédněte, jestli tu nic nechybí a jestli je všechno ostatní na svém místě. A ty pojď sem,“ ukázal na strážmistra.

„Je to tvůj rajon?“

„Je. A co má být?“

Jareš neměl zrovna dobrý den. Nejdřív vymrzl, pak si rozmácel boty a navrch ho zmlátil šéf. Jako by nebylo dost na tom, že je pro posměch ostatním. Teď se musí zlobit s poštmistrem, ze kterého všechno leze jak z chlupaté deky. Jareš nikdy nebyl příliš trpělivý a dobře si uvědomoval, že dnes není jeho den a podělal všechno, na co sáhl.

„Jak mi vysvětlíš tohle?“ A vytáhl z kapesníku prázdnou modrou patronu. Strážmistr jen pokrčil rameny a obrátil oči v sloup.

„Našel jsem ji kousek od té rozmlácené pouliční lampy. Chceš snad říct, že ti ve tvém rajonu někdo střílí jen tak z brokovnice a ty o tom nemáš nejmenší páru?“

„Já... já...“

„Víš úplně kulový... Předpokládám, že si z vojny pamatuješ zákon padajícího hovna, takže se můžeš spolehnout, že to napíšu do úředního záznamu!“

KAPITOLA 6

Nepřítel přítelem

Jareš nečekal na příležitost, která se nabídne sama. Pravděpodobně by se sama nenabídla nikdy. Nějakým řízením osudu byl druhý den majorem Peterkou uvolněn z oddělení a mohl s Veřejnou bezpečností v Kladně pracovat na tom, co dokázal už na začátku pohnojit. O nic nežádal, ale moc dobře si uvědomoval, že se s ním počítá jako s kancelářskou silou, která bude vytahovat staré šanony nebo hledat kdejakou blbinu v kartotékách. Ostatně to je práce, kterou každý policista nenávidí. Papírování je prostě noční můrou každého policisty. Obecně se o tom vypráví vtipy, ale kriminalistika zná několik případů, kdy kolemjdoucí příslušník rozmluvil sebevrahům dokonat svůj čin. Jejich vyjednávací schopnosti byly na takové úrovni, že se sebevrah skutečně přemohl, odešel o několik set metrů dál a svůj čin skutečně dokončil, ale naštěstí pro onoho policistu v jiném rajonu, takže se vyhnul papírování a tuto nepříjemnou událost musela řešit policie sousedního okresu. Jak cynické! Jenže existovala možnost, že papírování bude jeho hlavní náplní práce, takže možnost rozptýlení nebyla

od věci. Když se k tomu připojila další možnost, tedy napravení toho, co pokazil, už nebylo dvakrát co řešit. Případ nepovedeného vloupání do poštovního úřadu kdesi v zapadákově není nic, co by mu dvakrát vonělo. Podle Václavíka byl pachatel šumař, jenž okamžitě vzdal svůj úmysl, když zjistil, že otevření trezoru je prostě nad jeho síly. Nicméně i zde bylo několik maličkostí, které nebylo od věci prověřit.

Sny se vracejí každému, jen málokomu se neurčité záblesky projeví na prostěradle, kde po nich zůstane vsáklá kaluž moči. Zapíjet prášky na spaní a na bolest vodkou není úplně ideální řešení, ale člověk má v hlavě natolik prázdno, že si ze snů nic nepamatuje, a bolest duše a těla obvykle přejde na delší dobu. Aspoň na pár hodin. Navíc ten pocit zajímavé euforie těsně před ulehnutím se nedá popsat. Nedá se říct, že by člověk létal v oblacích, a dokonce v určité fázi je pocit natolik příjemný, až je skoro škoda usnout. Nakonec stejně usne. Přiopilý a sjetý hypnotiky. Nebezpečná kombinace u člověka, který snese bez problému větší míru alkoholu a pár miligramů hypnotik ho jen tak nepoloží, takže místo předepsaného půl prášku sní obvykle dva nebo tři, a dva panáky k euforii taky nestačí...

Vyšetřování je na samém počátku, ale až na pár maličkostí se není čeho chytit. Po třech dnech hledání v různých kartotékách a evidencích... Ticho po pěšině. Většina z podezřelých sedí – a vyslechnout zbývajících? To je práce minimálně na týden a v galerce se roznese, že se dělá šťára, takže i práskači budou držet jazyk za zuby.

„Musím si odskočit, Simeone,“ a než Buben stačil Jarešovi říct, že ho zabije, pokud bude říkat jeho křestní jméno v plném znění, byl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kdo umlčel skály? .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.